

man i hvert enkelt Tilfælde skal bære sig ad under den nye Retsordning, end Ene-dommerne ude i Landet. For dem rejses der for det første mangfoldig flere Spørgsmaal end for de kollegiale Retter, Overretterne. For det andet skal Ene-dommeren sidde alene og med de langt mere begrænsede Hjælpemidler, som staa til hans Raadighed paa Landet, hvor han ikke kan henvende sig i Hovedstadens store Biblioteker eller direkte til Professorerne ved Universitetet. Overhovedet staa der i Hovedstaden, hvor den ene kollegiale Ret findes og vedblivende vil findes, saa uhyre mange Midler til Raadighed til at finde ud af de Retsspørgsmaal og formelle Spørgsmaal, som opstaa under den nye Ordning, Midler, som ikke staa til Raadighed for Ene-dommerne ude i Landet.

Derfor er det langt vigtigere, at Ene-dommerne faa Adgang til at rejse ud og se, hvordan man plejer Retten i England, Frankrig, Tyskland, eller hvor nu enhver maatte have Lyst til at finde det Forbillede, som i mange Tilfælde kan vise ham, hvorledes han skal bære sig ad under den nye Retsordning herhjemme. Jeg tror ogsaa at turde sige, at som Stemningen var i Finansudvalget, kan det forventes, at et Andragende fra Ene-dommerne om at faa en forholdsvis lige saa stor Bevilling som den, de kollegiale Retters Dommere her indstilles til, vil møde megen Imødekommen indenfor Finansudvalget.

Der har været afholdt et Samraad angaaende Lægds mændenes Lønninger. Jeg maa sige, at jeg har den største Sympati for, at Lægds mændene ikke skulle blive ved at gøre deres ret betydelige Arbejde gratis, og jeg tror, at det er i Overensstemmelse med nogle Ytringer fra den ærede Ordfører, naar jeg gør opmærksom paa, at man maa være forsigtig med ikke at bringe denne Sags Ordning ind under saadanne Forhold, at det ikke kommer Lægds mændene synderligt til Nytte. Forholdet gøres lidt indviklet derved, at næsten overalt i Landet findes Sognefoged- og Lægdsmandsstillingen i samme Person. Det er ikke ret mange Procent af Lægds mændene, der ikke tillige ere Sognefogder, og man vil ved at tillægge Lægds mændene en Lønning kunne risikere, at Amterne sige, at saa forhøje de ikke Sognefogdernes alt for ringe Vederlag, og saa vil den, der baade er Sognefoged og Lægdsmand, ikke have opnaaet det allermindste. Naar man virkelig vil komme Lægds mændene til Hjælp og virkelig yde dem et Honorar for deres Virksomhed, maa man søge en

anden Udvej. Jeg kunde tænke mig saadan noget som, at Staten gav Lægds mænd, der tillige ere Sognefogder, en vis Procent af deres Sognefogedlønning som Lægdsmandslønning, eller lignende. Jeg skal for øvrigt ikke fastholde noget bestemt Forslag. Jeg vil blot pege paa den Fare, der kan være ved at tillægge Lægds mændene et fast, bestemt Vederlag, at give en Del af Sognefogedlønnen ud af Statskassen, saa at Amterne spare den.

J. C. Christensen: Foranlediget ved den Omtale af et særligt Spørgsmaal, som nylig fandt Sted, har jeg begæret Ordet, ikke for at rejse en Diskussion, men for at give en Meddelelse om, at Formændene for de politiske Grupper her i Folketinget træde sammen paa Mandag for at drøfte, om man kan finde en Vej, ad hvilken der kan vindes tilfredsstillende Klarhed over det Spørgsmaal, om Rigsdagens Anseelse og Værdighed kan anses at være krænket ved den saakaldte Asger Karstensen'ske Affære.

Marott: Under Nr. 94 i Betænkningen nævnes et Samraad om et Certifikat til en Fyrbøder i Odense. Dette Spørgsmaal angaar Maaden, hvorpaa Loven af 1. April 1896 om Pasing af Dampkedler paa Landjorden udføres, og har saaledes Interesse ud over det paagældende Tilfælde. Under Finanslovens første Behandling ankede jeg over, at Justitsministeren — nemlig den forrige Justitsminister — i Henhold til den nævnte Lovs § 5 havde givet Kedelpassercertifikat til en Fyrbøder, skønt denne var dumpet ved Eksamen, for at han kunde optræde som Strejkebryder i Odense. Den paagældende Bestemmelse i § 5 lyder i al sin Korthed saaledes: „Under særlige Omstændigheder kan Justitsministeren bevilge Undtagelse fra de i § 2 givne Forskrifter“. Som den eneste Grund til denne mærkelige Anvendelse af Loven blev det anført, at Manden var udvist Sønderjyde; som saadan fik han uden videre Certifikat som Fyrbøder. Det gjorde ikke noget, om Kedlerne sprængtes, naar blot denne Mand kunde komme ind under § 5. Jeg tillod mig ved første Behandling at sige, at dette Foregivende var falsk, og jeg anmodede den højtærede Justitsminister om nærmere at undersøge denne Sag. I Finansudvalget har Ministeren forelagt de paagældende Dokumenter, bl. a. ogsaa Indstillingen fra Direktøren for Fabriksynet. Denne siger i sin Indstilling bl. a., at vedkommende Mand gør gældende, at han paa Grund af mangelfulde Skolekund-